

VALENTINA MIHAELA GHINEA

POVEȘTI CU DICHIS

ILUSTRAȚII DE ANIELA ARITON

EDITURA CUTIUȚA CU POVEȘTI

2019

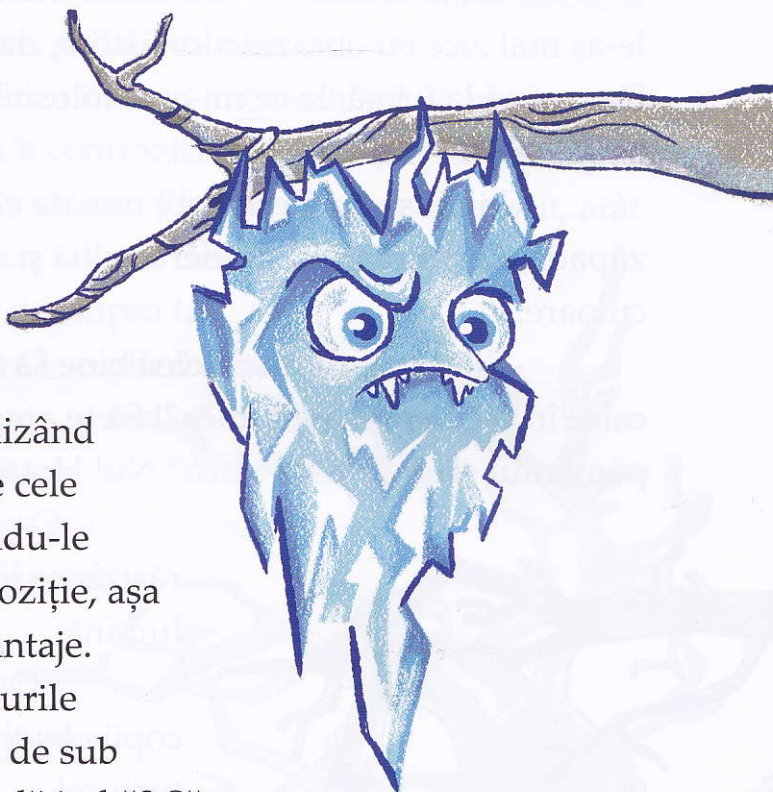
A fost odată ca niciodată un țurture. Se trezise înghețat gata într-o dimineață friguroasă de ianuarie. Nu prea știa cum ajunsese acolo, sus, atârnat de o ramură a copacului cela, dar nici nu îl interesa prea tare. Se bucura pur și simplu de priveliștea minunată pe care o avea la picioare și își spunea, în sine sa, că trebuie să fii important pe lumea aceasta pentru a ajunge să beneficiezi de o asemenea înălțime!

Așa că dimineața întregă și-o petrecu analizând cu voce scăzută mai toate cele de primprejur, comparându-le nefericirea cu propria-i poziție, așa plină de grandoare și avantaje.

- Ei, de pildă ierburile acelea, de abia scot capul de sub zăpadă! Cum să fii o simplă iarbă? Să stai așa zgribulită, înăbușită toată de zăpada asta căzută puzderie! Apoi, nici să respiri n-ai cum, darămite să mai zici vreun păs!

Și țurturele se-ncruntă din sprâncene și-și drese glasul a nemulțumire:

- Aaa, nu-nu! Cu siguranță că nu mi-aș dori niciodată să fiu o iarbă! Daaaar... și îl târăgană pe acel „dar” în semn că în minte îi încolțea o altă idee, daar, pe de altă parte, ia te uită ce

frumoasă e zăpada! Daaa, e de-a dreptul mi-nu-na-tă! E pufoasă și strălucitoare, de-ți vine să te scufunzi în ea!

Tăcu o clipă, pe gânduri. „Să fie oare mai bine să fii zăpadă și nu țurțure?” Își țuguie buzele și se concentrează atât de tare în analiză, de simți cum i se prelinge o picătură de sudoare.

Orele se împingeau ușor înspre prânz și, vacanța fiind încă, vreo câțiva prichindei ieșiră la bulgărit și dat cu sania. Umplură brusc partea aceea de lume cu chiotele lor, de părea să nu mai fie loc de vreun alt zgomot sub soare!

- Ei, ia te uită ce hărmălaie! Vai de urechiușele mele! Ce le-aș mai zice eu obraznicilor ăstora, dacă ar fi să mă cobor la ei! Dar, până la urmă, la ce mi-ar fi folosit?! La ce m-aș amesteca eu cu gloata?!

Copiii se tăvăleau care mai de care prin puzderia de zăpadă, destrămând întinderea albă și umplând-o cu pete de culoare.

- Stai, stai, că nu-i deloc bine să fii zăpadă! Păi, să te calce în picioare toată lumea?! Să te amestece cu ierburile, cu pământul și altele asemenea? Nu! Hotărât, nu!

O rază străluci pieziș și se răsfrânse în țurțure, umplându-l de lumină.

- Oaaaau! făcu unul dintre copii observându-i strălucirea. Ce țurțure!

Ceilalți făcură roată în jurul lui.

- Să-l dăm jos? se aventură un bucălat de-o șchioapă.

Țurțurile se albăstri de teamă și vru să izgonească raza cea jucăușă. Dar nu fu chip! Aceasta parcă se atârnase intenționat de marginile sale și-l gâdila ușor cu

Eu zic să-l lăsăm acolo unde e, se opuse o puștoaică mai răsărită, căci acolo e frumos! Dacă îl dăm jos, se și sparge, și nici nu mai strălucește. E păcat.

- Da, da, e păcat, îi țin u i sonul și țurturele. Iată ce frumos sunt așa! Și-apoi, eu sunt un lucru important, superior, că d-aia stau aici sus, deasupra tuturor, și nu jos, sub picioarele voastre!

Fudul, țurturele se stropși tot către „cei de rând”, căutând cu privirea plină de dispreț împrejur.

- Și eu sunt important, nu crezi? Ba și Zăpada, și Iarba, și Pământul, și Raza de soare, și Pala de vânt, și...

Țurturele se cutremură tot: „Cine vorbise? Și, mai cu seamă, cine îndrăznise să îi contrazică rațiunea și să le pună pe picior de egalitate pe toate cele cu El, atât de sus poziționat, atât de... fascinant în strălucirea sa, atât de GRANDIOS?”

- Aici, făcu vocea, deasupra ta!

- E cineva deasupra? se-nfierbântă tot țurturele.

- Și deasupra, și

dedesubt, și mai și-ntr-o parte.

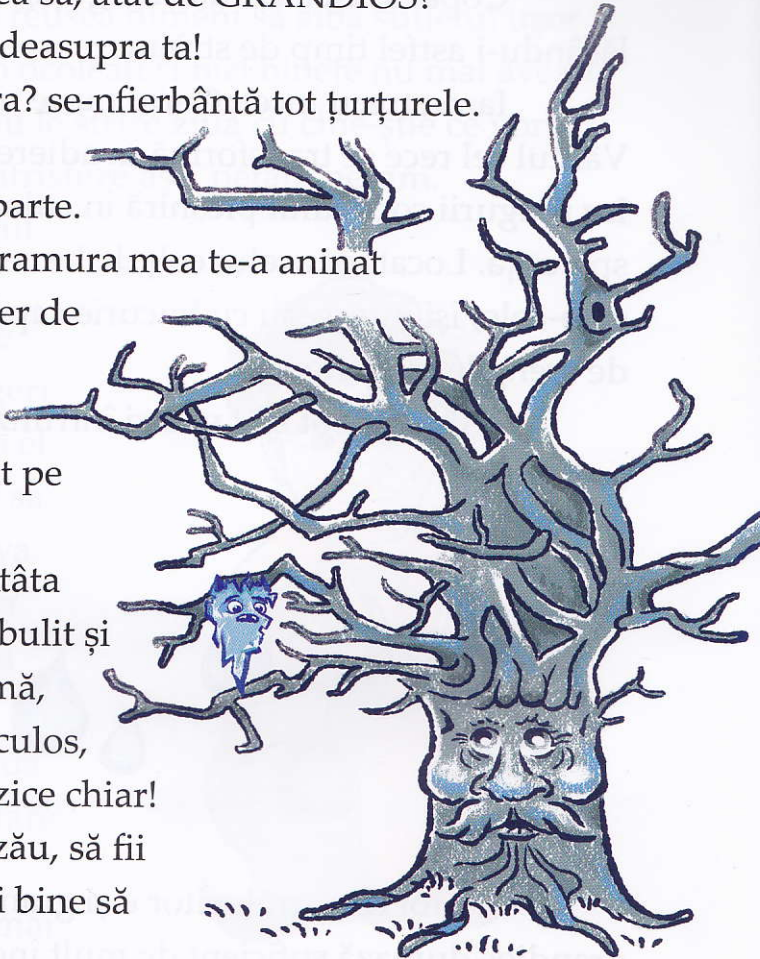
Sunt eu, zise copacul. De ramura mea te-a aninat spre zorii zilei puiul de Ger de astă-noapte.

Țurturele înghiți în sec. Se fâțâi nemulțumit pe creangă.

- Mda, ce să zic? Atâta doar că tu ești negru, zgribulit și nebăgat de nimeni în seamă, în timp ce eu sunt spectaculos, strălucitor, de neuitat, așa zice chiar!

- Nu-ți șade bine, zău, să fii așa-mbufat! N-ai vrea mai bine să ne-mprietenim?

- Eu? sări țurturele cu emfază.

Cu un biet copac? Când lumea toată stă în loc să îmi admire strălucirea, ce rost ar avea o asemenea prietenie?!

Copacul își răsuci trist crengile. Ar fi putut să se miște puțin, doar puțin, și cu siguranță că țurturele s-ar fi desprins și spart în mii de bucățele. Dar nu o făcu. Se mulțumi, în schimb, să își întindă sufletul spre raza jucăușă de soare și să se bucure de mângâierea sa. Mugurii toți i se umflară plini de speranță, iar amintirea primăverii trecute îl învălui.

- Uite, țurturele se topește, auzi copacul la un moment dat la picioarele sale și deveni atent.

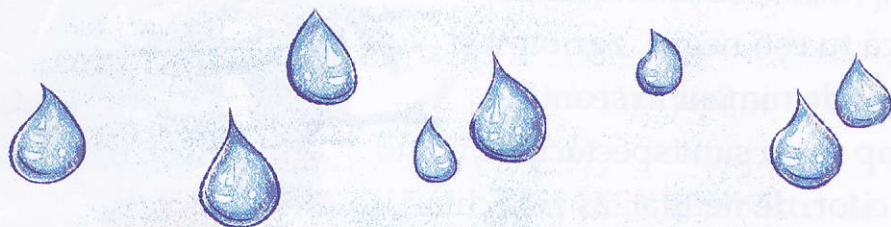
- Ce mic s-a făcut! Micuț-micuț.

Pe creanga sa, țurturele privea rugător la ceruri și pământuri. Picături doldora de apă i se rostogoleau cu repeziciune secătuiindu-i trupul.

Copacul își încordă crenguța, să nu îl zdruncine deloc, lăsându-i astfel timp de strălucire.

Iarna trecu încet. Gerul nu se mai ivi. Zăpada se topi. Vântul cel rece se transformă în adiere domoală de primăvară. Iar mugurii copacului plesniră în culoare și miresme pline de speranță. Locatarii aceluia colț de lume, furnicăind cu treburi de colo-colo, își întorceau cu bucurie capul atârându-și privirile de crengile înflorite.

- Abia aștept să-l văd și înfrunzit și să m-așez la umbra sa la vară!

Nu tot ce e strălucitor e și grandios, și nu tot ce e grandios durează suficient de mult încât cei din jur să-l țină minte!

Legenda mărtișorului

A fost odată ca niciodată o femeie frumoasă la trup, dar urâtă la suflet. Sau cel puțin așa ziceau mai toți cei ce ajunseseră vreodată să o cunoască ori să intre în vorbă cu ea.

Apoi, cât îi ziulica de lungă, nimeni nu-i putea intra în voie. Era supărată și-mbufnată și nemulțumită și de pisica ce prea mieuna de cu dimineață, și de soarele ce se arunca prea dintr-odată pe cer, de nu-i lăsa ei timp suficient să se odihnească, și de vântul ce prea bătea neîntrebat, fără vreun sens anume, ba și pe păsărelele ce ori cântau prea cu-nsuflețire, ori nu-ș' pe unde se dădeau dispărute, de lăsau lumea așa, învăluită în tăcere și-ntristare! Ori prea-prea, ori foarte-foarte, tot așa îi toca gurița femeii ăsteia, de nu reușea nimeni să aibă sufletul ușor în apropierea sa. Cu toții o ocoleau și nici binețe nu mai aveau poftă a-i da, de teamă să nu le strice ziua cu cine-știe ce vorbă aruncată aiurea, ori să îi întristeze așa, netam nesam.

Căci despre bărbatul

ei, ce să mai povestim?

Sărmanul om ajunsesese a se obișnui cu veșnicele plângeri ale nevastii, se închisese în el și nici că mai avea dorință să încerce a o mulțumi cu ceva. Se trezea dimineața, trăgea adânc aer în piept, zâmbea primelor raze de soare și saluta cu nesaț noua zi, apoi se înhăma cu răbdare și pornea în treburile sale.

- Te-ai și trezit? Nu mai puteai sta nițeluș și tu în pat!

Și iac-așa mi-ai zburat tot somnul de dimineață! Și ce frumos visam acum, îl bombănea ea.

Omul tăcea și-și vedea de ale lui. Că doar nu se punea la mintea femeii; oricum găsea motiv în toate cele și-l zgândărea în fel și chip, că doar-doar și-o mai pierde și el din „nepăsarea sa”. Doar umerii și-i aducea spre înainte, împovărat parcă de toate reproșurile și vorbele de ocară ce-i erau aruncate mai mereu.

Azi așa, mâine tot așa, anii treceau, iar lucrurile nu se îndreptau. Ba dimpotrivă, căci omul nostru nu întinerea, ci, adâncindu-se în viață, își mai pierduse din putere și din răbdare. Toate nemulțumirile acelea prinseră a i se atârna de suflet și chiar a-i șterge mijirea de zâmbet de-o tot purtase în colțul buzelor. Gândea că așa i-a fost dat lui să trăiască doar pentru a o însoți pe Varvara în lumea asta, căci tare se îndoia că altcineva i-ar fi rezistat alături atâția ani!

Leac îi căutase el, dar nimic nu se potrivise. Așa că nu

mai credea în nimeni și-n nimic, mai curând zicând că-s toate șmecherii și vorbe-n vânt.

Tocmai cam pe vremea aceea, într-un final de iarnă bogată în zăpadă și friguroasă tare, se întâmplă să treacă prin locurile acelea un unchiaș. Arăta exact ca orișice om bătrân, uitat de vreme și de cunoscuți, sărăcăcios îmbrăcat și lihnit de foame. Barba-i albă îi atârna lungă și se pierdea în zăpada drumului. Nu cerea, în schimb, nimic nimănui, și mai că bărbatul nostru nici că l-ar fi observat, așa cum sta el